

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 6Co/81/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5918201721
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 03. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Yvetta Dzugasová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2019:5918201721.1

Uznesenie

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Yvetty Dzugasovej a členov JUDr. Jany Urbanovej a Mgr. Anny Mihálikovej, v právnej veci žalobcov: 1/ Budavári Kapu Kft., so sídlom: Kapisztrán tér 1., 1014 Budapešť, Maďarsko, Reg.: 01-09-952764, 2/ Budapest Főváros XII. Kerület Hegyvidéki Önkormányzat, so sídlom H-1126, Budapest, Böszörményi út 23-25, Maďarsko, Reg.č.: 735759, v zast.: Ungarische Autobahn Inkasso GmbH, 3./ XIII. Kerületi Közszolgáltatató Zrt., so sídlom Béke ú. 65, 1131 Budapešť, Maďarsko, Reg.č.: 01-10-042850, v zast.: Ungarische Autobahn Inkasso GmbH, Reg.: Landshut HRB 8413, so sídlom Schellenbruckplatz 49 D-84307, Eggenfelden, konajúci prostredníctvom Lobmayer Laszló, konateľ (Ungarische Autobahn Inkasso GmbH), 4/ Belváros-Lipótváros Közterület-felügyelet, so sídlom 1054 Budapešť, Bajcsi-Zsilinszky út 34., Maďarsko, ID č.: 15767123-2-41, 5/ FEV IX. Zrt., so sídlom 1093 Budapest, Csarnok tér 3-4. fszt. 2., Maďarsko, Reg.č.: 01-10-041862 v zast.: Ungarische Autobahn Inkasso GmbH, 6/ SZOVA Nonprofit Zrt., so sídlom: 9700 Szombathely, Welther Károly utca 4, Maďarsko, Reg. č.: 18-10-100680, v zast.: Ungarische Autobahn Inkasso GmbH, žalobcovia 1/ - 6/ zastúpení spoločnosťou PETKOV & Co s.r.o., so sídlom Šoltésovej 14, 811 08 Bratislava, IČO: 50 430 742, proti žalovaným: 1/ - 233/: Držitelia motorových vozidiel podľa prílohy žaloby, o nejasnom podaní žalobcov, o odvolaní žalobcov v rade 1/ - 6/ proti uzneseniu Okresného súdu Ružomberok, č.k. 10C/24/2018-120 zo dňa 1. februára 2019, takto

rozhodol:

Uznesenie Okresného súdu Ružomberok, č.k. 10C/24/2018-120 zo dňa 1. februára 2019 z r u š u j e a v e c v r a c i a súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým uznesením okresný súd postupom podľa § 129 ods. 3 CSP v spojení s ustanoveniami § 129 ods. 1, 2 a § 132 ods. 1, § 133 ods. 1, 2 CSP podanie žalobcov doručené dňa 19.09.2018 odmietol.

2. V dôvodoch napadnutého uznesenia uviedol, že konajúci súd uznesením č.k. 10C/24/2018-117 zo dňa 09.11.2018 vyzval žalobcov, aby v lehote 10 dní od jeho doručenia svoje podanie, doručené Okresnému súdu Ružomberok dňa 19.09.2018, opravili spôsobom uvedeným v predmetnom uznesení. Uznesenie prevzal zástupca žalobcov do vlastných rúk dňa 23.11.2018 a v súdom určenej lehote podanie nedoplnil a neopravil. Na tomto základe konajúci súd podanie žalobcov zo dňa 19.09.2018 odmietol. Vychádzal z toho, že povinnosť označiť žalovaného v zmysle § 133 ods. 1, 2 CSP (fyzické osoby menom, priezviskom, adresou trvalého pobytu alebo pobytu, dátumom narodenia alebo iným identifikačným údajom a právnické osoby názvom alebo obchodným menom, adresou sídla a identifikačným číslom organizácie, ak je pridelené) v prvom rade zaťažuje žalobcu a až následne, pokiaľ nie je objektívne možné, aby žalobca žalovaného riadne označil, uvedená povinnosť zaťažuje súd (rozhodnutie Najvyššieho súdu SR 8 Sža 27/2008). Zaoberal sa objektívnou možnosťou žalobcu označiť žalovaných tak, ako to predpokladá ustanovenie § 133 ods. 1, 2 CSP, pričom uviedol, že v predmetnom spore nejde o zistenie pobytu žalovaných, ale o ich samotnú identifikáciu. Podľa názoru okresného súdu žalobcovia nevyčerpali všetky dostupné možnosti na to, aby riadne označili žalovaných, napríklad neobrátili sa so žiadosťou o identifikáciu žalovaných na Ministerstvo vnútra Maďarskej republiky,

ktoré by mohlo cestou dožiadania požiadať Ministerstva vnútra SR o zistenie potrebných údajov. V danom prípade by žiadateľom nebol súkromnoprávny subjekt - žalobcovia, ale štátny orgán konajúci v zmysle medzinárodných zmlúv. V intenciách uplatneného nároku ako štandardnej peňažnej pohľadávky, okresný súd dodal, že žalobca je v prvom rade zodpovedný za to, do akej miery je úspešný pri identifikácii vodiča, ktorý si nesplnil poplatkovú povinnosť, nakoľko ide o penalizačný systém žalobcu, a teda v prvom rade je to žalobca, ktorý má preukazovať protiprávne konanie, ako aj subjekt, ktorý sa protiprávneho konania dopustil. Na tomto základe okresný súd dospel k záveru, že žalobcovia nevyužili všetky možnosti na identifikáciu žalovaných, preto ich vyzval, aby odstránili vady žaloby v časti riadneho označenia žalovaných, doplnili údaje. Keďže tak žalobcovia neurobili, súd ich podanie, ktoré by mohlo byť žalobou, odmietol, pretože nedostatočná identifikácia žalovaných, ktorá nevyplýva z objektívnych skutočností zakladajúcich nemožnosť takejto identifikácie je prekážkou, neodstrániteľným nedostatkom žaloby, pre ktorú nemožno v konaní pokračovať (poukázal na rozhodnutie Ústavného súdu SR IV. ÚS 1/02). Dodal, že nové procesné kódexy minimalizovali možnosť ingerencie súdu do konania a v prípadoch sporového konania, čo je tento prípad, prioritizujú procesnú aktivitu sporových strán.

3. Proti tomuto uzneseniu podali v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobcovia a domáhali sa jeho zrušenia a vrátenia veci súdu prvej inštancie. Žalobcovia primárne namietali, že súd prvej inštancie nepostupoval v súlade s ustanovením § 190 CSP, hoci tak v záujme zachovania základného ústavného práva každého na súdnu ochranu i na samotný prístup k súdu patriaceho žalobcom bezpochyby postupovať mohol a mal. V dôsledku nesprávneho procesného postupu súdu došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces patriaceho žalobcom ako strane sporu. Okresný súd nereflektoval na žiadne z právnych argumentov žalobcu i vysokých súdnych autorít či doktríny, tieto len mechanicky odpísal do odôvodnenia napadnutého uznesenia. Odmietnutím podania z dôvodu neodstránenia údajných väd podania, ktoré žalobcovia z objektívnych dôvodov ani sami bez nevyhnutnej ingerencie súdu odstrániť nemohli, bol znemožnený žalobcom prístup k súdu a spravodlivosti a zasiahol do ich základného Ústavou SR a medzinárodnými dohovormi garantovaného práva na súdnu ochranu a spravodlivý súdny proces, ktoré sa konaním súdu stali len formálnymi. Žalobcovia predložili zoznam žalovaných spolu s uvedením ich identifikačných údajov v rozsahu: evidenčné číslo vozidla, ktorého boli v čase vzniku práva na zaplatenie pohľadávky uplatňovanej predmetnou žalobou držiteľmi podľa evidencie vozidiel vedenej Ministerstvom vnútra SR a dátum kontroly, ku ktorému bolo zistené neoprávnené používanie spoplatnených parkovacích plôch, s ktorým je spojený vznik pohľadávky. Keďže v konkrétnom čase kontroly bol a mohol byť v evidencii držiteľov vozidiel MV SR vedený vždy len jeden konkrétny držiteľ, označenie žalovaných v rozsahu týchto identifikačných údajov umožňovali nezameniteľnú identifikáciu žalovaných pre účely konania súdu o podanej žalobe. Okruh na strane žalovaných bol tak jednoznačným spôsobom stanovený. Pri aplikácii ustanovenia § 190 CSP, o ktorý žalobcovia požiadali súd, v spojení s § 113 ods. 1 zákona č. 8/2009 Z.z. o cestnej premávke v znení neskorších predpisov, podľa ktorého sa údaje z Evidencie motorových vozidiel poskytnú iným štátnym orgánom, a teda aj súdu, ak tento o ich poskytnutie pre účely súdneho konania požiada, boli žalobcovia pripravení kedykoľvek z vlastnej iniciatívy alebo na základe výzvy súdu doplniť označenie žalovaných v rozsahu identifikačných údajov podľa § 133 ods. 1 a 2 CSP. Na podporu právnej argumentácie žalobcovia poukázali najmä na nález Ústavného súdu ČR sp.zn. III. ÚS 1424/07 zo dňa 26.03.2009, ktorý sa zaoberal posúdením otázky procesného postupu pri identifikácii subjektu prostredníctvom evidenčného čísla vozidla. "(...) Lze tedy předpokládat, že (...) držitel vozidla je zapsán jako vlastník v registru silničních vozidel a že je to právě on a nikdo jiný, kdo má v řízení vystupovat jako žalovaný. (...) Soudu prvního stupně přitom nic nebránilo opatřit si za tímto účelem výpis potřebných údajů z uvedeného registru, resp. bylo to jeho povinností plynoucí z ustanovení § 6 o. s. ř. Pokud se tak nestalo, zůstala předmětná otázka nezodpovězena a vydání odmítavého rozhodnutí bylo předčasné. (...) Soud prvního stupně (...) stěžovatele vyzval, o jaké údaje má žalobu doplnit, přičemž žádost stěžovatele, aby potřebné údaje opatřil z moci úřední, odmítl se stručným zdůvodněním, že by to bylo v rozporu s ustanovením § 79 odst. 1 o. s. ř. (...) V tomto bodě je však třeba dodat, že registr silničních vozidel není veřejně přístupný a oprávněn do něho nahlížet a požadovat výpisy zapsaných údajů je jen ten, kdo prokáže právní zájem (§ 4 odst. 3 zákona č. 56/2001 Sb.). Přitom nelze předjímat rozhodnutí příslušného správního orgánu o tom, zda stěžovateli bude vyhověno, a tak v případě, že by stěžovatel byl v daném ohledu aktivní, bylo by povinností soudu vyčkat až do vyřešení dané otázky; v případě, že by příslušné údaje nebyly stěžovateli poskytnuty, musel by si je soud vyžádat sám. (...) Vzhledem k tomu nezbyvá Ústavnímu soudu než konstatovat, že obecné soudy při interpretaci "jednoduchého práva" zásadně nesprávně zohlednily dopad základních ústavně zaručených práv a svobod, konkrétně pak práva na přístup k soudu zakotveného v čl. 36 odst. 1 Listiny tím, že tento přístup podmiňovaly stěžejí splnitelnými předpoklady, aniž by pro to existovaly nějaké

racionální důvody, příp. že neposkytly potřebnou součinnost či alespoň nepoučily stěžovatele o jeho právních možnostech. Takový postup lze v dané souvislosti označit za přepjatý formalismus (viz např. nález Ústavního soudu ze dne 11. 7. 1996 sp. zn. III. ÚS 127/96, Sbírka nálezů a usnesení Ústavního soudu, svazek 5, nález č. 68). (...)"

4. Následně poukázal na doktrínálne právne názory, podľa ktorých, pokiaľ v podaní, žalobe žalobcu absentujú údaje, ktoré si môže súd zistiť sám nahliadnutím do príslušných evidencií, nie je na mieste za absenciu týchto údajov sankcionovať účastníka konania. Naopak, povinnosť zabezpečiť strane sporu možnosť odstrániť absenciu uvedených údajov zaťažuje súd, ktorý musí vyčerpať všetky možnosti na ich zistenie. Doktrína ďalej uvádza, že dostatočným prešetrením nie je len vyžiadanie si správy z ústrednej evidencie, ale treba vychádzať aj zo skutočností, ktoré vyšli za konania najavo, napríklad z oznámenia obecného úradu, výpovedí svedkov atď. Odmietnutie podania (žaloby) pre formálne neoznačenie žalovaných v zmysle § 133 CSP, hoci ich nezameniteľnosť jednoznačne vyplýva z údajov, ktoré žalobcovia v podaní uviedli, bolo v tomto prípade prejavom ústavnoprávne neudržateľného prehnaneho formalizmu, zameraným a kategorickým odmietnutím poskytnutia súdnej ochrany i vôbec prístupu k súdu. Poukázali aj na právny názor prezentovaný Ústavným súdom SR v náleze sp.zn. IV. ÚS 1/02 analogicky aplikovateľného aj na interpretáciu ustanovenia § 133 CSP o formálnych náležitostiach žaloby vo vzťahu k povinnosti súdu vykonávať nie formálnu, ale materiálnu ochranu práv. Ústavný súd SR v ňom jednoznačne poukázal na interpretáciu a aplikáciu § 43 ods. 1 OSP, dôsledne sledujúc zachovanie práva účastníka konania (strany sporu) na nielen formálnu, ale aj materiálnu súdnu ochranu a možnosť odmietnutia podania len v prípade, ak neoznačenie odporcov (žalovaných) predstavuje prekážku pre akýkoľvek ďalší postup súdu, čo bezpochyby nie je splnené v tomto prípade. Podľa názoru žalobcov v prejednávanej veci nie je splnený základný predpoklad na zákonné odmietnutie podania podľa § 129 ods. 3 CSP in fine, a síce, že a contrario pre neoznačenie žalovaných podľa § 133 CSP nemožno v konaní pokračovať žiadnym spôsobom. Dôkazom toho je konanie iných súdov, a dokonca i samotného súdu prvej inštancie na základe obdobných žalôb vo veciach jednotlivo označených v odvolaní. Napokon, odvolateľ apeloval na požiadavku riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia, v rámci ktorého sa súd musí vysporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen s poukazom na všetky skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijal, a to bez pochybností. Pokiaľ súd v napadnutom uznesení (v bode 10) prijal záver, že žalobca má objektívnu možnosť získať údaje o žalovaných inak, než prostredníctvom súdu, tak mal o tejto možnosti žalobcu poučiť už v predchádzajúcom uznesení zo dňa 9. novembra 2018. Ak tak súd prvej inštancie neučinil, opäť sa dopustil porušenia práva žalobcov na spravodlivý proces. Napadnutému uzneseniu vytkol, že jeho závery nie sú preskúmateľné, keďže súd neuviedol ani jednu jedinú relevantnú právnu normu, ktorá by potvrdzovala správnosť jeho záverov. Právnymi normami nepodložené a presvedčivo nevysvetlené závery súdu sú v tomto prípade len nepreskúmateľnými dohadmi súdu, voči ktorým sa žalobcovia ani nemajú možnosť efektívne brániť. Najmä vtedy, ak žalobca od počiatku tvrdí a listinami preukazuje, že vo vzťahu k uplatňovaniu pohľadávok nie je orgánom verejnej moci, ale naopak, súkromnoprávny subjekt - právnická osoba, a teda sa na nich nevzťahujú žiadne medzinárodné dohovory (ani Dohovor o cestnej premávke Viedeň 1968), ktoré zavazujú len štáty a ich štátne orgány. V prípade žalobcov ako súkromnoprávných subjektov v žiadnom prípade nejde o poskytovanie osobných údajov inému štátu; a neoprávnené použitie spoplatnených parkovacích plôch v Maďarsku nie je priestupkom ani správnym deliktom, a teda ani deliktom na úseku bezpečnosti cestnej premávky, o ktorom by žalobca autoritatívne konal a rozhodoval z pozície orgánu štátnej moci, ale je naopak civilnoprávnym deliktom (ako napríklad nezaplatenie cestovného v električke), z ktorého zodpovednosť sa uplatňuje na princípe rovnosti subjektov občianskoprávných vzťahov, a teda sa naň v žiadnom prípade nevzťahuje Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2011/82/EÚ z 25.10.2011, ktorou sa zjednodušuje cezhraničná výmena informácií o deliktoch na úseku bezpečnosti cestnej premávky. Teda ak by sa aj žalobcovia obrátili na Ministerstvo vnútra Maďarskej republiky, ako im to v napádanom uznesení bez odkazov na relevantné pramene práva „radí“ súd prvej inštancie, tak by im tento orgán potrebné údaje nemohol vydať, pretože ani on sám nemá žiadny právny základ pre prístup do Slovenskej evidencie vozidiel pre účely občianskoprávných deliktov spočívajúcich v nezaplatení poplatkov za použitie spoplatnených parkovacích plôch. V súčasnosti sú legislatívne riešené len prípady „cezhraničného“ poskytovania údajov, pokiaľ ide o zodpovednosť z verejnoprávnych deliktov na úseku bezpečnosti cestnej premávky. V žiadnych iných prípadoch, a teda ani v prípade nezaplatených poplatkov za parkovanie nateraz nie je možné získať údaje spôsobom uvedeným v uznesení. Súdom navrhovaný postup je tiež v absolútnom rozpore so základnými zásadami civilného konania, predovšetkým so zásadou rýchlej a účinnej súdnej ochrany porušených práv a právom chránených záujmov.

5. Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie podala subjektívne legitimovaná strana sporu (§ 359 CSP) v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP) preskúmal vec v rozsahu danom v ustanovení § 379 CSP a bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) uznesenie okresného súdu podľa § 389 ods. 1 písm. b), c) CSP a § 391 ods. 1 CSP zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

6. Po preskúmaní odvolacích námietok žalobcu a procesného postupu súdu prvej inštancie, ktorý predchádzal vydaniu napadnutého uznesenia, dospel odvolací súd k záveru, že odvolanie žalobcov je dôvodné.

7. Z podania (žaloby) žalobcov doručeného konajúcemu súdu dňa 19.09.2018, vyplývajú dôvody, ktoré im znemožnili identifikovať subjekty na žalovanej strane a súdu k ich identifikácii predložili zoznam žalovaných spolu s uvedením ich identifikačných údajov v rozsahu: evidenčné číslo vozidla a dátum neoprávneného parkovania (CD predložené k žalobe). Motorové vozidlá evidované v Slovenskej republike, ktoré porušili svoju zákonnú povinnosť zaplatiť poplatok za parkovanie podľa maďarských predpisov a celý proces kontroly oprávnenosti parkovania žalobcovia zadokumentovali pripojenými fotografiami, ktorý spôsob umožňuje nezameniteľnú identifikáciu žalovaných pre účely konania súdu o podanej žalobe. Súčasne požiadali súd, aby v zmysle § 190 CSP pre účely tohto konania zabezpečil identifikačné údaje na označenie žalovaných. Žiadaný postup zdôvodnili tým, že príslušné orgány SR na úseku evidencie motorových vozidiel odmietajú žiadosti o poskytnutie údajov o držiteľoch motorových vozidiel evidovaných v evidencii s odôvodnením, že poskytnutie údajov z evidencií nie je možné bez súhlasu žalovaných držiteľov motorových vozidiel (stanovisko PPZ SR zo dňa 06.09.2018). Vzhľadom na situáciu, kedy príslušné orgány na úseku evidencie motorových vozidiel odmietli a odmietajú poskytnúť údaje o držiteľoch motorových vozidiel, nemajú žalobcovia inú zákonnú možnosť, ako ochrániť svoje právo (uplatnené pohľadávky zanikajú v lehote 60 dní odo dňa neoprávneného parkovania), len sa s neúplnou žalobou obrátiť na príslušný súd a požiadať ho o zabezpečenie elektronického výpisu z evidencie vozidiel v nevyhnutnom rozsahu dát prostredníctvom Prezídia policajného zboru SR, odbor Evidencií a dokladov v Bratislave. V tejto súvislosti poukázali, nielen na rozhodnutia Krajského súdu v Žiline a konajúceho súdu ale najmä na nález Ústavného súdu ČR, sp. zn. III. ÚS 1424/07 zo dňa 26.03.2009, nález Ústavného súdu SR, sp. zn. IV ÚS 1/02 a z nich plynúce právne závery. Odvolací súd ďalej poukazuje, že celá odvolacia argumentácia bola súdu známa, bola obsiahnutá v bodoch 2. až 4. napadnutého uznesenia.

8. Identifikačné údaje poskytnuté žalobcami na označenie žalovaných zabezpečujú, že držiteľom motorového vozidla s príslušným evidenčným číslom ku dňu vykonanej kontroly je nesporne vždy len jedna osoba, teda sú dostatočné na nezameniteľné identifikovanie žalovanej osoby.

9. Okolnostiam prejednávanej veci podľa názoru odvolacieho súdu zodpovedajú právne úvahy citované žalobcami z nálezů Ústavného súdu ČR sp.zn. III. ÚS 1424/07 zo dňa 26.03.2009, ktoré sú v plnej miere aplikovateľné na posudzovanú vec s presvedčivými závermi, s ktorými sa stotožnil aj odvolací súd a na tieto závery v plnom rozsahu odkazuje (bod 3. tohto odôvodnenia).

10. Námietka odvolateľa, že súd prvej inštancie sa s touto zásadnou argumentáciou nevysporiadal, je rovnako dôvodná. Nezodpovedanie určujúcich právnych otázok je porušením práva na spravodlivý proces z dôvodu nedostatočného odôvodnenia rozhodnutia.

11. Jedným zo zásadných dôvodov rozhodnutia okresného súdu bola možnosť, respektíve povinnosť žalobcu obrátiť sa na Ministerstvo vnútra Maďarskej republiky. Táto argumentácia bez citácie, respektíve odkazu na konkrétnu právnu normu je neúplná, nakoľko nezodpovedá situácii, kedy sa nejedná o zodpovednosť z verejnoprávnych deliktov, t.j., keď ani uvedený štátny orgán nemá právny základ k prístupu k informáciám.

12. Na základe vyššie uvedenej argumentácie odvolací súd dospel k záveru, že procesným postupom súdu prvej inštancie došlo k porušeniu práva žalobcov na spravodlivý proces (odmietnutie prístupu k súdu). Uvedený nedostatok nemožno napraviť v odvolacom konaní, nakoľko rozsah potrebného doplnenia žaloby o kompletnú identifikáciu žalovaných presahuje zmysel odvolacieho/prieskumného

konania. V ďalšom postupe preto súd prvej inštancie uplatnený nárok opätovne posúdi v zmysle prezentovaných názorov odvolacieho súdu.

13. Toto rozhodnutie senátu odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1 a 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).